

RECENSIE

Heines verliefde dichter tweetalig op muziek

Gebeurtenis: Bewondering, liedrecital door Daniël Hermán Mostert (bariton) en Rixt van der Kooij (piano) **Gezien:** 23 april Doopsgezinde Kerk Leeuwarden
Publiek: ruim 30 ★★☆☆☆

Men kan zich afvragen waarom de nieuwe liederencyclus met zijn Friese teksten naast de veel bekendere Duitse van Robert Schumann is geplaatst. Om bij de toehoorders een vergelijking af te dwingen? Of is het puur voor de volledigheid. Hoe dan ook, Friesom-utens Rixt van der Kooij is voor

haar versie van het zestien liederen omvattende *Dichterliebe* op teksten van Heinrich Heine niet over een nacht ijs gegaan.

Ze heeft de Friese vertaling van Fedde Schurer gehanteerd en Schumanns liedkeuze enigszins gewijzigd, moeten wijzigen zelfs, want Schurer heeft niet alle zestien door Schumann gebruikte teksten in het Fries vertaald. Gelukkig omvat Heines cyclus andere gedichten, die wel door Schurer zijn vertaald. Daaruit heeft Van der Kooij een (aanvullende) greep gedaan. Bij

Schumann is het een jongen die, als zijn geliefde met een ander trouwt, met zichzelf in het reine moet komen; in *Dichtersleafde* is sprake van een jongen wiens geliefde aan een ander wordt uitgehuwelijkt. Een andere insteek dus. Deels, naar bleek 'gefundenes fressen' voor de in liedkringen bekende bariton Daniël Hermán Mostert en pianiste Van der Kooij, die haar versie met zijn stem in het achterhoofd creëerde.

Mostert beschikt over een mild geluid waarvan de kern naar achte-

ren is geplaatst. Met het grootste gemak tovert hij hiermee gevoelige, tere passages tevoorschijn. En brengt hij nuances aan. Soms krijgt een rijmwoord een extra accent, waardoor nogal bleke sfeerschilderingen even verdwijnen en de incidentele eensluidendheid in de voordracht wordt geaccentueerd. Wel helemaal raak is *Ich grolle nicht* (Ik wrok niet / Schurer: Ik wrokje net) waarin Mostert de grens van zijn expressiviteit lijkt op te zoeken. Pure poëzie bereikt hij in bijvoorbeeld *Hör ich das Liedchen klingen*

(Hoorde ik het liedje klinken). Van der Kooij levert precisiewerk, waarin warmte en soms ook kilheid te ontdekken zijn.

En dan de Friese versie. Van der Kooij brengt hier meer kleur aan in haar spel. Ze ademt als het ware mee met de compositie en is lyrischer, net als Mostert. Wat bij Schumann in twee dimensies is blijven hangen, krijgt hier de derde. Vooral door de interpretatie en door Van der Kooijs fantastisch met muziek ingekleurde Friestalige poëzie.
RUDOLF NAMMENSMA

RE 24/4 2023